

РЕШЕНИЕ

№ 5094

гр. София, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2248** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на З. Б., гражданин на Република М., [дата на раждане], чрез адвокат О. Б. с адрес: [населено място], [улица] ет.4, срещу Отказ № 5364р-2580/31.01.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ МВР, с която е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ като издаден при съществени административнопроцесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Счита, че жалбоподателят е изпълнил задълженията си във връзка с подаване на заявлението за предоставяне на постоянно пребиваване, а административният орган е изложил като мотив за отказа единствено това, че З. Б. е нарушил ЗЧРБ въз основа на изготвена от служители на Дирекция „Миграция“ докладна записка и е посочил факти, които са изцяло неотнормирани към действията на жалбоподателя. В жалбата се сочи, че отказът е постановен извън законоустановения двумесечен срок, определен в ЗЧРБ и в него не е посочен допълнителен срок съгл. чл.34 ал.3 ППЗЧРБ. В съдебно заседание, жалбоподателят – редовно призован, не се явява, като се представлява от упълномощения процесуален представител, който посочва, че никъде в ЗЧРБ няма легална дефиниция на понятието „пребиваване“, отново акцентира на срока за издаване на отказа и моли да му бъдат присъдени направените по делото

разноски.

Ответникът - Директора на Дирекция „Миграция”, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, като твърди, че нормата на чл.11 ЗЧРБ се тълкува превратно от жалбоподателя, който счита, че с формалното представяне на декларация за адрес е изпълнил изискването на закона; обръща внимание, че след датата на подаване на заявлението, жалбоподателят не е имал други влизания на територията на Р България и от извършената проверка е установено, че къщата е необитаема и чужденецът не се намира там; посочва, че собственикът на имота е дал обяснения, отразени в докладна записка, че е предоставил договори за наем поне на десет чужденци и не знае дали живеят на адреса и не ги познава. Процесуалният представител посочва несъответствието между сключения от жалбоподателя трудов договор с месторабота [населено място], [улица], от една страна, и от друга- липсата на влизания в Р България, като прави извод, че така представените документи са формални и с неверни данни, тъй като е посочен адрес, на който не пребивава и сочи работодател, при който не полага труд. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по Заявление на З. Б. от 29.09.2022г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Към заявлението са приложени: нотариално заверена на 29.09.2022г. декларация от Й. К. Ц., че ще осигурява на З. Б. подслон в жилището му, находящо се в Р България, обл. С., [община], [улица], копие от паспорта, както и трудов договор №86/29.09.2022 между „Фемели Пропъртис“ ЕООД и З. Б., с място на работа [населено място], [улица] на длъжност „трудоов посредник“ на пълно работно време.

С писмо № 536400-50392/23.11.2022 на Зам.-директора на Дирекция „Миграция“ З. Б. е уведомен, че съгл. чл.34 ал.3 ППЗЧРБ срокът за разглеждане на преписката се удължава с два месеца, като е необходимо заявителят да представи в едномесечен срок документи за доказване на българския му произход в Изпълнителна агенция за българите в чужбина.

По преписката са представени заверени копия на документи относно произхода на З. Б., преведени от сръбски на български език.

В хода на административното производство за преценка за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България е извършена проверка, при която е установено, че жилището на [улица] не се обитава от чужденеца, като е извършена и справка в АИС, от която е установено, че за периода от 01.01.2012г. до 16.12.2022 З. Б. има регистрирани тринадесет преминавания през ГКПП на Р България, всяко от които е за по-малко от 24 часа, като е направен извода, че чужденецът не пребивава в страна повече от един ден. В докладна записка от 19.12.2022г. са отразени резултатите от проверката, която установява, че последното влизане на З. Б. в Р България е на 29.09.2022 /датата на подаване на заявлението/ и е напуснал Р България на същия ден, като оттогава няма регистрирано влизане в страната. В посочената докладна записка /стр.20-21/ е направен извода, че З. Б. физически не обитава адреса в [населено място], [улица] няма постоянен адрес на територията на РБългария.

Видно от докладна записка от 24.01.2023г. /стр.16 и сл./ на 10.11.2022 е извършена повторна проверка на адреса от служители на Дирекция „Миграция“ С., при която е установено, че в къщата се извършват ремонтни дейности и не е пригодена за обитаване и живеене. Снети са обяснения от Й. К. Ц. на 23.01.2023г., в които той е заявил, че е собственик на недвижимия имот, находящ се в [населено място], [улица] го отдава под наем на няколко човека, като си плаща данъка.

По преписката е приложено и становище на ДАНС, видно от което ДАНС не разполага с данни, които да дават основание да се предполага, че З. Б. представлява заплаха за националната сигурност и не възразява да получи разрешение за постоянно пребиваване в Р България.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите Директорът на дирекция „Миграция“ – МВР е издал Отказ № 5364р-2580/31.01.2023 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване, предмет на оспорване в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Директора на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ – чужденецът е декларирал неверни данни. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Направените възражения от страна на жалбоподателя за неспазване на двумесечния срок за произнасяне по заявлението за постоянно пребиваване са неоснователни, тъй като видно от писмо №536400-5039/23.11.2022 срокът е удължен с оглед необходимостта от представяне от заявителя на документи за доказване на българския му произход.

Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай е безспорно, че З. Б. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], [улица], като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на апартамента – Й. Ц., че ще осигурява на З. Б. подслон в жилището, находящо се на горепосочения адрес.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще пребивава в [населено място], [улица]. При извършената проверка на адреса, служители на Дирекция „Миграция“ са установили на два пъти, че З. Б. не живее на посочения адрес.

Техните констатации се потвърждават от направените справки в масивите на МВР, видно от които З. Б. след датата на подаване на заявлението си- 29.09.2022 е напуснал Р България на същия ден и оттогава няма нито едно регистрирано влизане в страната.

Дори да се приеме тезата на жалбоподателя, че няма легална дефиниция на „пребиваване“ и не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Показанията на собственика на имота са в подкрепа на установеното по време на проверките и от справките в информационните масиви на МВР -същият е заявил, че няма контакт с наемателите на имота, като ги е виждал единствено при нотариуса при заверката на декларациите. Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение.

Видно е, че както декларирания адрес, така и представения трудов договор само формално доказват присъствието на чужденеца на територията на страната, като същите безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на

чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законната цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законната цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Б., гражданин на Република М., [дата на раждане] срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване № 5364р-2580/31.01.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ МВР.

ОСЪЖДА З. Б., гражданин на Република М., [дата на раждане] , да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: